

Таким чином, за ст. 65 Бюджетного кодексу втричі зменшаться зарахування від загального обсягу прибуткового податку з громадян (з 75% до 25%). Це означає, що кошти, отримані від загального обсягу прибуткового податку будуть надходити до відповідного міста – регіону до якого буде відноситися м.Суми, (у обсязі 75%).

Таке ж зниження передбачається по відсотках із плати за землю. Якщо ж врахувати положення ст. 66 Бюджетного кодексу, то місто отримувати не 75%, а 60%, що призведе до потреби збільшення вартості землі для того щоб перекрити ті 15 % зменшення бюджетних асигнувань. Відповідно зменшаться асигнування на освіту, охорону здоров'я, соціальний захист та культуру та інші життєво – важливі сфери.

КАФЕДРА ЖУРНАЛІСТИКИ ТА ФІЛОЛОГІЇ

**В.С.АЛЕКСАНДРОВ – ФОЛЬКЛОРИСТ,
УПОРЯДНИК ЗБІРНИКІВ ПІСЕНЬ**

Доп. – ст. викл. Батраченко Л.Ф.

Досліджується видавнича діяльність В.С. Александрова в складних умовах цензури, значення і роль фольклориста в культурному житті Слобожанщини.

Ключові слова: етнографізм, популяризація

Із спогадів П.А.Грабовського, В.С.Александров постає як наполегливий громадський діяч. Не багацько трапляється людяців, так щиро пройнятих любов'ю до рідного краю, який ніколи не тремтів за свій чин, не вважав прихильності до рідної неньки – України за помилки молодців, а остався певним та незламним до кінця-краю, - такі патріоти щось дуже рідкі в нинішню добу [1,196].

У той час, коли літературно-мистецьке життя в Україні після смерті Шевченка помітно йшло на спад, харківський лікар

свій будинок по вулиці Сумській перетворив у справжній осередок культурного життя міста. Він збирав старі українські видання, картини, портрети гетьманів, українські народні пісні.

У 1878 році до В.С.Александрова завітав сам М.В.Лисенко, який керував хором молоді, що зібралась у господі письменника.

Етнографізм письменника-слобожанця - від батька Степана Александрова, автора поеми "Вовкулака". Саме народна творчість і наштовхнула В.С.Александрова на написання вірша "Думка" (Основа, 1861 р.) опери "За Немань іду" (за мотивами відомої пісні С.Писаревського), "Ой, не ходи Грицю" (за однойменною піснею Марусі Чурай). Невеличка збірка перекладів творів російських письменників, зокрема Лермонтова, Козлова, автор називає "Малоруські співанки" (1880), переклад псалмів, зроблений В.Александровим у 1883 р., має назву "Тихомовні співи на святі мотиви".

Будучи студентом спочатку філологічного, а згодом медичного факультету Харківського університету, В.Александров почав збирати пісні, найбільш популярні серед студентської молоді. У 1891 році в друкарні Адольфа Дарре ним було видано збірник під назвою "Песни, бывшие наиболее в ходу между студентами харьковского университета в 1840 годах, русские и латинские, последние с русским переводами в стихах, с нотами для пения с аккомпанементом на рояле. Собрал и издал студент того времени В.Александров». Збірник включав 21 пісню, серед них - знаменита "Гадеамус і гітур" латинською мовою, походження якої сягає середньовічних латинських пісень. На основі пісні була написана увертюра А. Кос-Анатольського (1961). Цікаво, що упорядник наводить варіант російського віршованого перекладу всіх шести куплетів.

Помітною подією в українській культурі була поява упорядкованого В.С.Александровим "Народного пісенника з найкращих українських пісень, які тепер найчастіше співаються по нотах" (Х., 1887). В основі - надзвичайно популярні в той час високопоетичні ліричні та побутові пісні. До збірника В.С.Александров включив 86 пісень. Бачимо, що однією з

найпопулярніших була пісня “Реве та стогне Дніпр широкий” на слова Т.Шевченка, один із п’ятнадцяти зафіксованих згодом музикознавцем О.Правдюком варіантів пісні. До В.С.Александрова, за припущенням П.Лазаревського, пісня потрапила через М.Старицького, який був близький до М.Кропивницького та інших діячів українського театру, які популяризували українську народну пісню, давали їй нове життя. [2,98].

У збірнику опубліковано й інші пісні на слова Т.Шевченка: “Нащо мені чорні брови”, “Плавай, плавай, лебедоньку”, “Така її доля”. Згодом ці пісні будуть звучати в обробці М.Лисенка, В. Заремби, Т.Безшляха та ін. українських композиторів.

Збірник В.Александрова вміщує також пісню “Дивлюсь я на небо”, при цьому зазначається автор слів М.Петренко. Привертає увагу український варіант пісні на слова І.Козлова “Вечірній дзвін”. Автор помістив також два варіанти пісні “У сусіда хата біла”.

Із збірки бачимо, що популярними на Слобожанщині були такі пісні, як: “Стоїть явір над водою”, “Дівчино кохана”, “Ой на горі та женці жнуть”, “Добрий вечір, дівчино” та ін.

Більшість творів мають високі поетичні якості, їх мова відзначається багатством, чистотою і якістю. Однак П.Лазаревський вказує на певну примітивність фортепіанного акордового супроводу [2, 78].

Безперечним є те, що збірники пісень В.Александрова видані в складних умовах цензурних утисків і відіграли значну роль в історії української фольклористики, сприяли розвиткові пісенної народної культури.

Література

1. Грабовський П. Споминки про д-ра В.Александрова // Твори: У 2 т. – К.: Дніпро, 1964 – Т.2 – 480с.
2. Лазаревський П.П. Збірники пісень В.С.Александрова // Народна творчість та етнографія / -№5, 1975 С.98.